

στασίαν, ἀλλ' ὅτι ἐδίσταζε νὰ συνάψῃ τὸν γάμον τοῦτον, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τῆς θείας του. Ἡ δὲ Λαϊδὴ Ἰουδίθ, θελεσθεῖσα ὑπὸ τῆς μαγείας ἐκείνης, καὶ ὑποπτεύουσα ὀλίγον τὴν ἀλήθειαν, κατήντησε νὰ εἴπῃ. « Ἀ! κυρία μου, ἂν ἡ ἀνεψιὰ ἐκείνη ἤθελε σὰς ὁμοιάζει ὁπωσοῦν, πιστεύατε ὅτι ὁ ἀνεψιός μου δὲν ἤθελεν ἐπιπλῆχθῇ πολὺ, διότι τὴν ἐλάτρευσε καὶ τὴν ἐνυμφεύθη ἀνευ τῆς ἀδείας μου. »

Δὲν ἀγαπῶμεν τὰς μακρὰς ἱστορίας· καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀναγνώστης ἐμάντευσε βεβαίως τὴν λύσιν τῆς παρούσης, δίκαιον εἶναι νὰ τὴν συντέμνωμεν. Ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς ἀποδημίας του ὁ λόρδος Πιτερβορουγίας εὔρε, μὲ πολλὴν ἀπορίαν του, τὴν θείαν αὐτοῦ ὄχι μόνον περηγορηθεῖσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πιπῆ, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον πρόθυμον εἰς τὸν γάμον του, ὥς αὐτὴ πρώτη τὸν προσεχάλεσε νὰ τῇ δώτῃ ἀνεψιάν δυνάμενην νὰ ᾄδῃ εἰς τὴν θείαν τῆς Ἰακωβιτικῆς ἁγίας, ἐπὶ τῶν συγχόνων αὐτοῦ ἀποδημιῶν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον πρόφασιν τινὰ νὰ ἀντιτάξῃ, ἀπεράσισε νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀνασσασίαν Ῥόδιντων. Αὕτη δὲ, μηδὲνα φοβουμένη τοῦ λοιποῦ ἀντίζηλον περὶ τὴν εὐνοίαν τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς θείας, ἠθέλησε, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς, νὰ ἀποκαταστήτῃ τὸν Πιπῆν, τὸν γνήσιον Πιπῆν, εἰς τὸ περίχρυσον αὐτοῦ κλωβίου. Καὶ ἡ κάθοδος αὕτη τοῦ νομίμου καναρίου ἐνέπλησε τοσοῦτον ἐνθουσιασμοῦ τὴν καρδίαν τῆς Λαϊδῆς Ἰουδίθ πρὸς τὴν ἐπαφρόδιτον ἀνεψιάν της, ὥστε ἠδυνήθη νὰ ὑποβέρῃ μὲ ὑπομονὴν τὰς βασιλείας τῶν δύο Γεωργίων, οἵτινες διεδέχθησαν τὴν βασίλισσαν Ἀναν, πρὸς βλάβην τοῦ νομίμου βασιλέως.

Η ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Διήγημα.

(Μετάφρασις.)

Χάριτι θεία τὰ τυραννικά ὄχημάτια τὰ καλούμενα ὑπὸ τῶν Γάλλων *Koukou*, ἐξέλειπον σχεδὸν ἀπὸ τῶν πέριξ τῶν Παρισίων, καὶ εἶναι ἐλπίς, ὅτι, μετὰ τινὰς ἡμέρας, οὔτε ἵχνος αὐτῶν θέλει μείνει. Ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι μετακομίζουσι τοὺς ὁδοιπόρους, αἱ ἀποτρόπαιοι αὗται μηχαναὶ καθυπέδαλλον τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους εἰς ἀνηλεεῖς κλονισμοὺς, καὶ προσέτι ἠνάγκαζον αὐτοὺς νὰ μένωσιν ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κονιορτὸν μὲν καὶ εἰς τὸν ἥλιον, ὅσάκις ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικὸς, εἰς τὴν βροχὴν δὲ ἅμα ἐπιπτον αἱ ἐλαχίσται αὐτῆς ῥανίδες, καὶ εἰς τὸ ψυχρὸς, ἐν καιρῷ χειμῶνος. Θαυμασίως δὲ ἔλυον τὸ παράδοξον πρόβλημα τῆς ἀκινήτουσιν κινήσεως, διότι ἐχρειάζοντο δύο ὥρας διὰ νὰ διατρέξωσι μιᾶς λεύγας διάστημα. Παρασιωπῶμεν τὸ δύστροπον τοῦ ἀμαξηλάτου, τὸ ἀσθματικὸν ἱππάριον, τὰ ξύλινα καὶ σκληρὰ βῆθρα, τὰς στενάς πείδας ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ ὁδοιπὸρος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κρατῇ δεσμίους τοὺς πόδας. Οἱ δῆμοι τοῦ μεσαιῶνος, τελειοποιῶντες ὀλίγον τὰ ὀ-

χήματα ταῦτα, ἠδύναντο νὰ ἐπιτάχωσι δι' αὐτῶν φοβερὸν βατανιστήριον.

Καὶ ὁμοίως εἰς τοιαύτην τινὰ κιθωτὸν θλίψεως, ἠναγκάσθη νὰ καθήσῃ μίαν πρωΐαν, καὶ ἐνῶ μάλιστα ἔβρεχεν ὀλίγον, ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ ὄχημα εἶχε πρὸ μικροῦ συντριφθῇ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπέκυψε εἰς τὴν συμφορὰν ταύτην τῆς τύχης μὲ εὐθυμὸν τινὰ καὶ σχεδὸν νεανικὴν καρτερίαν, θεωρῶν, ὡς φαίνεται, ἀστείαν ὁπωσοῦν τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ τελειώσῃ τὸ ὑπολοιπὸν τοῦ δρόμου του διὰ μιᾶς τῶν ὁλεθρίων ἐκείνων ἀμαξῶν. Ὅθεν ἐνῶ αἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἐνητχολοῦντο μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ νὰ ἀνασηκώσωσι τὸ παπτωκὸς αὐτοῦ κομψὸν ὄχημα καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὸν πεδερουργὸν τοῦ χωρίου τὸν τεθλασμένον ἄξιον, ὁ ὁδοιπὸρος μας ἀνέβη μετὰ κόπου τὴν κινδυνώδη κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἀπαισίας ἀμάξης καὶ ἐκάθηται ἐν τῷ βυθῷ αὐτῆς, μειδιῶν καὶ ἐξιστάμενος ὄχι ὀλίγον διὰ τὴν ἀλλόκοτον φυσιογνωμίαν τοῦ ἡνίοχου, τοῦ ὁποίου αἱ προέχουσαι σιαγόνες, ἡ συμπεπιεσμένη ρίς, τὸ στενὸν μέτωπον, οἱ ὀγκώδεις ὦμοι καὶ οἱ ἀπέραντοι βραχίονες ἐφαίνοντο προσήκοντες μᾶλλον εἰς Οὐραγκουτάγκον ἢ εἰς ἄνθρωπον. Ὁ δὲ τοιοῦτος ἡμῶν Φαέδων δὲν ἐβιάζετο, ὡς φαίνεται, καθόλου νὰ κινήσῃ, καὶ ὁ μοναδικὸς καὶ ἀπροσδόκητος αὐτοῦ ἐπιδάτης δὲν δυσχερατέτο διὰ τὴν ἀναβολὴν, καθότι εἶχε χρεῖαν συνοδοιπόρων διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἡδονὴν του καὶ νὰ ἀπολαύτῃ οὕτω διὰ μιᾶς ἀπάτης τὰς εὐχαριστήσεις τῆς περιπετείας του. Ἀλλὰ μετὰ εἰκοσι λεπτῶν προσδοκίαν, τὰ ὁποῖα ὁ μὲν ὁδοιπὸρος ἐπέρασε φυλλολογῶν βιβλίον τι, ὁ δὲ ἡνίοχος περισκοπῶν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ θρόνου μήπως καὶ καταρθώτῃ νὰ παγιδεύσῃ κινὴν δεύτερον θῆμα, χρεῖα ἐγένετο τελευταῖον νὰ κτυπηθῇ ὁ ἵππος διὰ νὰ κινήσῃ. Καὶ ἐν τῷ ᾧ αὐτὸς ὁ μὲν ἵππος ἐστίναξεν, οἱ δὲ τροχοὶ ἐγόγγυσαν, ὁ δὲ ὁδοιπὸρος μας ἐτινάχθη ἀπὸ τοῦ τελευταίου βῆθρου εἰς τὸ πρῶτον, διότι τοιοῦτοι ἦσαν οἱ σπαρτοὶ τῆς δυστυχοῦς ἀμάξης, ὥστε ἀδύνατον ἦτον νὰ ἀνθέξῃ τις εἰς αὐτούς. Ἀπὸ τοῦ πρώτου βῆθρου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δεύτερον, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἠδύνετο νὰ εὕρῃ θέσιν ὑποφερτὴν καὶ ἤρχισεν ἤδη ὁ ταλαίπωρος νὰ μετανοῇ διότι δὲν περιέμενεν εἰς τὸ χωρίον τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ὀχήματός του, ὅτε αἰφνης ὁ ἵππος ἐστάθῃ νῆα δὲ κόρη, μόλις δώματα καιρὸν εἰς τὸν ἡνίοχον νὰ ἀναίξῃ τὸ ὀγκώδες θυρίδιον, ἐπήδησεν εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθηται εἰς τὸ ἐν τῷ βυθῷ κείμενον βῆθρον, πλησίον τοῦ προκατέχοντος ἤδη μίαν αὐτοῦ θέσιν ὁδοιπόρου. Οὗτος ἐκύττασε τὴν σύντροφον τὴν ὁποίαν ἐπαμφεν εἰς αὐτὸν ἡ τύχη, καὶ λεπτὸν μειδίαμα ἐφαίδρυνε τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ἱλαρὸν δὲ κατέστησε τὸ ἐμθριβὲς ᾧμα καὶ ἡμερὰν πρόσωπόν του· διότι ποτὲ δὲν εἶχε ἴδει χαριεστέραν κόρην αὐτῆς, ἥτις, ῥοδόχρους οὐτὰ καὶ λευκὴ, καὶ λεπτοκαμωμένη, εἶχεν ἐν τούτοις μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκφράζοντας τὴν ζωηρότητα συγχρόνως καὶ τὴν ἀθωότητά. Ἄν καὶ πυχνὰ σύννεφα κατεσκίαζον τὸν οὐρανὸν, ἐνόμιζες ὅτι ἀκτίς ἡλίου ἐπεχρύσωνε τὴν κόμην τῆς ἰξιεράττου ἐκείνης νέας. Καταθέσασα δὲ εἰς τοὺς πόδας τῆς κἀνιστρον πλήρης ἀνθέων, διώρθωσε τὰς ποι-

κιλοχρόους ταινίας τοῦ κομφοῦ αὐτῆς καὶ μικροῦ κεφαλίου καὶ ἐρρίψεν ἀλληλοδιαδόχως ἀνὰ ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀμαξίας, ἐπὶ τοῦ ἡνίοχου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου ἀνθρώπου, ὅστις παρεκαθῆτο πλησίον τῆς.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἐφθάσα ἐγκαίρως! εἶπε μὲ χαρὰν.

Ἐπειτα δέ, παντάπασι μὴ προσέχοντα εἰς τοὺς σφοδροὺς κλονισμοὺς τῆς ἀμαξίας καὶ ὡς ἂν ἐκάλητο ἐν ἀνέσει ἐπὶ τοῦ μαλακωτέρου δέου, ἤρχισεν νὰ κυττάῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὴν πεδιάδα, τὰ δένδρα, τὸν δρόμον καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἤρχοντο περιεργῶς νὰ βρεῖται τα πτερὰ των εἰς τὴν μόλις ὑγρανθείσαν κόην τῶν τροχιῶν. Μετ' οὐρανὸν ὅμως ἡ βροχὴ τοσοῦτον ῥαγδαίως ἐμάστιζε τα παράθυρα, ὥστε τὸ χαριέν καὶ περιεργὸν κοράσιόν μας δὲν ἠδύνατο πλέον τίποτε νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τὰ ἐξω. Τότε χωρὶς νὰ δείξῃ διὰ τοῦτο τὴν παραμικρὰν δυσαισθησίαν, ἐβαλε τὸ κάμιστρον εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἐξαγαγούσα τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα ἄνθη, ἤθειλτε νὰ συγκροτήσῃ ἀπὸ αὐτῶν δέσμες· ἀλλὰ τοσοῦτον ἐβιάζετο, ὥστε ἡ ἀνθοδέσμη τῆς δὲν ἐλάμβανε σχῆμα εὐμορφον, ὁ δὲ γείτων δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ ὑπομειδίσῃ διὰ τὴν ἀξίεραστον ἐκείνην ἀδεξιότητα. Αὕτη δέ, ὑψώσασα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν διὰ κινήματος ἐπαρροδίου καὶ ἀξίου τοῦ ἐλαφροτέρου τῶν πτηνῶν, εἶπεν, ἐρυθρῶσα ὀλίγον, ἀλλὰ χωρὶς πικρίαν·

— Εἰμαι ἀνεπιτηδεύα, κύριέ μου. ναί;

Ὁ συνοδοιπόρος τῆς κατένευσε διὰ φιλικοῦ κινήματος.

Αὕτη δὲ ἠγωνίσθη νὰ φανῇ ἐπιτηδειότερα, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχεν· τὰ ἄνθη, συνδυαζόμενα δις καὶ τρίς διαφοροτρόπως, ἀπετέλεσαν σύγκραμα ἄγρι καὶ παρατράγωδον, ὥστε ἀπελπίσθη νὰ εὐδοκιμήτῃ ποτέ.

Ὁ δὲ συνοδοιπόρος τὴν ἐκύταζεν οὕτω ματαιοπονοῦσαν.

— Ἐπρεπεν ὅμως, κύριέ μου, εἶπεν αὕτη, μὲ ἐλαφρὰν τινα ἥρῃ πικρίαν καὶ μάλιστα μὲ τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο θαῖρος· τὸ ὅποιον παρέχουσιν ἡ νεότης, ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀθωότης, ἔπρεπε νομίζω νὰ λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ ὀδηγήσετε τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ εὐδοκιμήσω.

Ὁ δὲ ἐμειδίασε διὰ τὴν πρότασιν ταύτην, ἥτις ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἀστεία, καὶ ἀπήντησεν·

— Εὐχαρίστως, κόρη μου.

Τότε αὕτη ἐπέθετεν εἰς τὰ γόνατά του ὅλα τὰ ἄνθη καὶ τὸν ἐκύταξε τί θὰ κάμῃ· ἀφοῦ δ' ἐνόησε τὸν τρόπον τὸν ὅποιον μετεχειρίζετο, τὸν ἐμιμήθη καὶ αὕτη τότε καλὰ, ὥστε ὅτε ἡ ἀμαξία ἐφθασεν εἰς τὸν περίβολον τῆς πόλεως, εἶχον ἐτοιμασθῇ ἤδη δύο ὠραῖαι ἀνθοδέσμες. Ἀλλὰ χρεώστοιμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ μαθήτρια ὑπερέβηκε τὸν διδάσκαλον, ὅστις ὠμολόγησε τοῦτο προθύμως.

Ἡ νέα κόρη, λαβούσα τὰς δύο ἀνθοδέσμας, τὰς ἐβαλεν εἰς τὸ κάμιστρον, βαθεῖα δὲ σιωπῇ διεδέχθη τὴν οἰκειότητα τὴν ὅποιαν τὸ μάθημα ἐκεῖνο τῆς ἀνθολογίας εἶχεν ἐπιφέρει μεταξὺ τοῦ διδασκάλου καὶ τῆς μαθητρίας του.

Ἐν τούτοις ἡ ἀμαξία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου τῆς· ἡ δὲ νέα ἐφαίνετο ἔχουσα ἐν ἐκυτῇ ιδέαν

τινὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ. Τελευταῖον ὅμως, ἀφοῦ ἐρύθημα ἀξίεραστον ἐκάλυψε τὰ χεῖλη τῆς, εἶπεν·

— Ἄν ὁ κύριος ἐδέχετο μίαν ἀπὸ τὰς ἀνθοδέσμας μου, ἤθελε μὲ προσενῆται πολλὴν εὐχαρίστησιν.

— Εὐχαριστῶ, κόρη μου· τὰ ἄνθη σου εἶναι βεβαίως ὠραιότατα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ τὰ στερηθῶντιν ἐξ αἰτίας μου οἱ ἄνθρωποι, διὰ τοὺς ὁποίους τα ἐσύλλεξες.

Ἡ νέα ἐθεώρησε τὸν λόγον τοῦτον ἰσχυρότατον, ὥς φαίνεται, διότι δὲν ἐπέμεινεν· ἐχώρισε μόνον ἀπὸ τὴν ἀνθοδέσμην τὸ ὠραιότερον καρυόφυλλον (γαρόφυλλον) ἀφ' ὅσα εὐρίσκοντο ἐν αὐτῇ, καὶ τὸ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν γείτονά της, ὅστις, λαβὼν ἤδη τὸ ἄνθος, τὸ ἐβαλε πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς τοῦ παραστήμου τοῦ ταινίας, τὴν ὅποιαν εἶχε δεμένην εἰς τὴν θηλείαν τοῦ ἐνδύματός του. Ἡ δὲ νέα ἐφάνη ὑπερευχαριστημένη διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ὁποίας ἡξιώθη τὸ δῶρόν της.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐστάθη ἡ ἀμαξία, διότι εἶχον φθάσει. Ἀλλὰ μόλις ἡ μικρὰ ὁδοιπόρος ἐξέβηκε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ θυρίδιον καὶ ὀπισθοδρομήτατα ἀμέσως·

— Πῶς βρέχει! ἀνέκραξε. Καὶ ἐλύτταξε μὲ ἀνητυχίαν τὴν ἰνδοικουργῇ ἐπὶ τῇτά της, τὸ μαῦρον περίζωμά της καὶ τὰς νέας ἐμβάδας, αἰτίνες κομψότατα διεγράψαν τὸν μικρότατον αὐτῆς πόδα.

— Ἡ κόρη μου, εἶπε προσηνῶς ὁ ξένος, ἐπειδὴ ἐμοίρατες μαζί μου τὴν ἀνθοδέσμην σου, ἐπίτρεψέ με νὰ σὲ προσφέρω μίαν θέσιν εἰς τὴν ἀμαξίαν τὴν ὁποίαν θέλω στείλῃ τὸν ἡνίοχόν μας νὰ μὲ φέρῃ.

Τὸ δὲ πλούσιον φιλοδώρημα, τὸ ὅποιον, μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἔδωκεν εἰς τὸν δὺςτροπον γέροντα, κατέστησεν αὐτὸν σχεδὸν εὐθυμον καὶ πρόθυμον· ὥστε ἔτρεξεν ὅταν ἦτον δυνατόν ταχύτερον, ἔφερε τὴν ἀμαξίαν, ἤνοιξε τὸ θυρίδιον καὶ ἐκράτησεν, ἐν εἶδει ἀλεξιβριχίου, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νέας, μίαν ποδίαν τοῦ εὐρέος αὐτοῦ ἐπενδύτου.

— Ποῦ πρέπει νὰ σὲ ὑπάγω; ἐρώτησεν ὁ ὁδοιπόρος, εἰς δὲν ἀστεία ἐφαίνετο ἡ ἀθῶα εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν ἡ κόρη αὕτη ἐδέχετο τὴν προστασίαν του.

Ἡ νέα ὠνόμασε τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς κατοικίας της, καὶ ἡ ἀμαξία ἐφθασεν αὐτόθι ἐν βροπῇ ὀφθαλμοῦ. Τότε ὁ ἀγνώστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος μετεχειρίσθη τὴν τέχνην τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸ μικροῦ μετεχειρισθῇ ὁ πρῶτος ἡνίοχος, διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν κεκρύφαλον τῆς κόρης· καὶ ἀφοῦ ἔφερεν αὐτὴν σῶαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας τῆς μικρᾶς συντρόφου του, ἥτις ἐπὶ τέλους τῷ ἐπρότεινε ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὸ κατάλυμά της.

Ἡ πρότασις αὕτη τῷ ἐφάνη ἀστείωτάτη, καὶ τὴν ἐδέχθη μὲ προθυμίαν καὶ εὐθυμίαν σχεδὸν παιδαριώδη.

— Ἐπειδὴ ἐδίδαξα τὴν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν ἀνθοδέσμας εἰς τὴν κόρην ταύτην, εἰμὸρῶ βεβαίως καὶ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, εἶπε καθ' ἐαυτὸν· καί, ὀδηγούμενος παρ' αὐτῆς, ἀνέβη προθυμότατα τέσσαρα πατώματα. Ἡ νέα φθάτατα ἐκεῖ ἐκρούσε τὴν θύραν της, ἀνοιγθεῖσης δὲ αὐτῆς, ἔδραμον εἰς προὔπαντησιν μίαν γραιά καὶ δύο μικρὰ κοράσια.

— Ἡ Μάρω μας! ἡ Μάρω μας! ἀνέκραξαν αὐτὰ

ρίφθέντα εἰς τὰς ἀγκάλας της. Καλῶς ὥρισε, νὰ ταξειδεύης μόνη τοιοῦτοτρόπως διὰ τῶν δημοσίων ἀμαξῶν.

Αὕτη δὲ τὰ ἐνηγκαλίσθη, τὰ ἐφίλησε, τὰ ἐχάρισε, προσέφερε τὰς παρειάς της εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῆς γραίας, καὶ τότε μόνον ἐνθυμήθη τὸν σύντροφόν της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριέ μου, τὸν εἶπε μὲ ἀπλότητα, ἀλλὰ σὰς εἶχα λησμονήσει.

— Καὶ δὲν παραπνοῦμαι, κόρη μου! αἱ νόστιμοι μικραὶ ἀδελφαὶ σου, ἡ σιβασμία κυρία μήτηρ σου, σὲ δικαιολογοῦσιν ἀποχρώντως.

— Δὲν εἶναι ἀδελφαὶ μου, ἀλλὰ τέκνα μου! κύριέ μου.

— Τέκνα σου!

— Τέκνα θεῶν, ἀπήντησεν ἡ γραία μετολαβήσασα. Φαντασθῆτε, κύριέ μου, ὅτι ἡ κόρη μου, δυστυχῆς χήρα, περιελθούσα εἰς ἐσχάτην κενίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, ἐργάτου τιμίου καὶ φιλοπόνου, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν θλίψιν της, εἰς τὸ ὑπεράνω τοῦ μικροῦ τούτου καταλύματος ἀνώγειον, καὶ μὲ ἀφῆσε μόνην καὶ ἄπορον μὲ τὰ δύο αὐτὰ ὄρφανά. Εἵμεθα λοιπὸν ἠναγκασμένοι νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ πτωχοκομεῖον, διότι ἐγὼ, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀσθενείας μου, δὲν ἠδυνάμην νὰ χρησιμεύσω οὔτε εἰς ἐμαυτὴν, οὔτε εἰς τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ἡ ἀμνηχανία μου ἐγνώσθη εἰς ἅπαντα τὴν οἰκίαν, καὶ τὸ ἐσπέρως ἤκουσα τὴν θύραν μου νὰ κρούσῃ καὶ εἶδα εἰσελθούσαν τὴν Μαρίαν.

— Μαργαρίτα μου, μὲ εἶπε, καὶ ἐγὼ ἔχασα τὴν μητέρα μου πρὸ τριῶν μηνῶν. Εἶμαι μόνη, ὁλομόναχη εἰς τὸν κόσμον! Ἐλα μὲ τὰ δύο αὐτὰ τέκνα νὰ ἀποτελέσατε εἰς τὸ ἐξῆς τὴν οἰκογένειάν μου.

Καὶ ἔκτοτε, κύριέ μου, συζῶμεν μετ' αὐτῆς. Κατὰ δυστυχίαν, καὶ τοῦτο μὲ θλίβει εἰς ὑπερβολὴν, ἡ γενναία αὕτη κόρη, ἂν καὶ ἐργαζομένη νυχθημερόν διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε, δὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ τοῦτο ὥστε ἀναγκάζεται κατὰ μῆνα νὰ δαπανᾷ μικρὸν τι μέρος τοῦ κεφαλαίου τῶν 15,000 φράγκων, τὸ ὁποῖον τὴν κατέλειπεν ἡ μήτηρ της. Ἄν ἦμην μόνη, ἤθελα φύγει πρὸ καιροῦ, διὰ νὰ μὴ κατατρεψῶ τὴν εὐεργέτιν μου! ἀλλὰ τὰ δύο αὐτὰ τέκνα μὲ κρατοῦσι καὶ μὲ ἀπελπίζουσι! διότι πρέπει νὰ τὰ φέρω εἰς τὸ πτωχοκομεῖον, κύριέ μου! . . . εἰς τὸ πτωχοκομεῖον τὰ τέκνα τῆς κόρης μου!

Ἡ Μαρία, ἐνόσφ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ Μαργαρίτα, ἐστεκα κυττάζουσα κατὰ γῆς, ἐντροπομένη καὶ τεταραγμένη, ὡς ἂν εἶχεν ἀποκαλυφθῇ καμμία κακὴ αὐτῆς πράξις.

— Ἡμην ὀρφανὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ μένω μόνη, χωρὶς κανένα ἄνθρωπον, ὅστις νὰ μὲ προστατεύῃ καὶ νὰ μὲ ἀγαπᾷ, διέκοψε δικαιολογουμένη τρόπον τινά. Ἡ Μαργαρίτα μὲ ἐπιτηρεῖ, τὰ τέκνα της μὲ ἀγαποῦν! δὲν ὀφείλω λοιπὸν εἰς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην, κύριέ μου;

— Εἶσαι καλὴ καὶ ἀγαθὴ κόρη, Μαρία μου, εἶπεν οὗτος μὲ κατάνυξιν. Εἶσαι ἀξία τῆς ἀγάπης παντός τιμίου ἀνθρώπου! καὶ τὸ κατ' ἐμὲ, διὰ νὰ σὲ ἀποδείξω πόσον σὲ ἀγαπῶ . . . θέλω σὲ ἐπιπλήξαι. Ναί, θέλω σὲ ἐπιπλήξαι! Ἀκουτέ με, κόρη μου, δὲν πρέπει

— Κύριέ μου, τὸν διέκοψεν ἡ Μαργαρίτα, ἡ Μαρία μας ὑπῆγε καὶ ἐργάσθη, ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, ὡς ῥάπτρια, διότι τοῦτο εἶναι τὸ ἐπάγγελμα της, παρὰ τῇ προστάτιδι αὐτῆς, Κ. Δ. . .

— Καλὸν τοῦτο! ἀλλ' ἐνθυμήσου, Μαρία μου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συνάπτῃς ὁμιλίαν μὲ ὁδοιπόρους τοὺς ὁποῖους δὲν γνωρίζεις! ὅτι ἀκόμη ὀλιγώτερον πρέπει νὰ κατασκευάζῃς μετ' αὐτῶν ἀνθοδέματα! ὅτι τελευταῖον νέα κόρη δὲν πρέπει νὰ δέχεται νὰ τὴν φέρῃ ἐφ' ἀμάξης ξένος ἄνθρωπος εἰς τὸ κατάλυμά της. Σήμερον συνέπεσε νὰ ἀπαντήσῃς ἄνθρωπον, εἰς ὃν, θείᾳ χάριτι, ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀθωότης σου ἐνέπνευσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ σέβας τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται τις πρὸς τοὺς ἀγγέλους. Πολλοὶ ἄλλοι ὁμῶς ἠδύναντο νὰ καταχρασθῶσι τὴν ἀπλότητά σου. Σὲ συμβουλεύω λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ᾔσῃς προσεκτικὴ καὶ σιωπηλὴ εἰς τὰς δημοσίας ἀμάξας καὶ νὰ προτιμᾷς μᾶλλον νὰ βραχῇ ὁ κομψὸς κεκρύφαλός σου, παρὰ νὰ δέχεται εἰς τὸ κατάλυμά σου κανένα ξένον.

Τώρα, εἰς ἀμοιβὴν τοῦ μαθήματός μου, ἄφες με νὰ ἀσπασθῶ τὸ καθαρὸν μέτωπόν σου καὶ νὰ φιλήσω τὰς φαιδράς παρειάς τῶν δύο αὐτῶν χαριεσταίων κορμαίων, τὰ ὁποῖα σὲ ὀνομαζοῦσι μητέρα τῶν.

Ἐπιθέσας δὲ ἐλαφρῶς τὰ χεῖλη του εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαρίας, ἔβαλε μὲ τρόπον ἀπαράτρητον δύο φλωρία εἰς τὰς χεῖρας τῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του καὶ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

— Ἰδοὺ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, εἶπεν ἡ Μαρία.

— Ἀπόψε θέλομεν προσευχηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, προσέθεσεν ἡ Μαργαρίτα, διότι σ' ἔδωκε φρονίμους συμβουλὰς, τέκνον μου.

Ἡ Μαρία ἠλπίζεν ὅτι θέλει ἶδει πάλιν τὸν ξένον ἐκεῖνον, τὸν ἀναδειχθέντα τοσοῦτον πρὸς αὐτὴν εὐμενῇ. Ἀλλὰ παρῆλθον ὀκτῶ μῆνες χωρὶς νὰ ἐπανέλθῃ, οἱ δὲ ὀκτῶ οὗτοι μῆνες ὑπῆρξαν θλιβερώτατοι διὰ τὴν νέαν κόρην! Ἐντὸς τοῦ μακροῦ αὐτοῦ διαστήματος, ἔχυσε τόσα σχεδὸν δάκρυα, ὅσα καὶ εἰς τὰς πικρὰς ἡμέρας καθ' ἃς εἶχεν ἶδει βραδέως φθίνουσαν τὴν μητέρα της. Πρῶτον ἠρθένησεν ἡ γραίη Μαργαρίτα, ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῶν δύο παιδῶν. Ἡ Μαρία ἠναγκάσθη νὰ ἐπαρκῇ εἰς θεραπείαν καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν ἀσθενῶν, μὴ μακρυνομένη ἀπὸ τὴν κλίνην τῶν, οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν ὥστε ὅταν ὁ Θεὸς ἠδρόκησε νὰ παύσῃ τὴν δεινὴν αὐτῆν δοκιμασίαν, ὅταν ἡ γραίη καὶ οἱ δύο παῖδες ἤρχισαν συγχρόνως σχεδὸν ν' ἀναλαμβάνωσι, τὰ ἄλλοτε τοσοῦτον ῥοδόχροα χεῖλη τῆς Μαρίας δὲν ἔσωζόν οὐδὲ ἔχνοσ τῆς θαυμαστῆς αὐτῶν φαιδρότητος! ἀλλὰ ὠχρὰ, κάτισχνος ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀνησυχίας, ἐφαίνετο γηράτατα πέντε ἢ ἑξ ἔτη. Ἀπὸ τὰ πλάσματα τῆς νεανικῆς φαντασίας μετέβη αἶφνης εἰς τὰ πράγματα τοῦ θετικοῦ βίου, καὶ θεωροῦσα τὰ πράγματα ταῦτα σπουδαίως, μήτηρ δὲ καταντήσασα πρὶν παύσῃ τοῦ νὰ ᾔσῃς τὰς πικρίας. Ἀλλοτε μεῖδιμα εὐτυχίας ἰλάρυνε

τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων ὅσοι τὴν ἀπῆντων, φέρουσιν τὸ λαμπρὸν τῆς ἀθωότητος καὶ καλλονῆς διαδημα. Ἦδη δὲ οἱ ἄνθρωποι ἠσθάνοντο ἐν ἑαυτοῖς μυστηριώδη τινα κατάνυξιν, βλέποντες τὴν μελαγχολικὴν αὐτῆς καρτερίαν καὶ τὴν ἡμερον σταθερότητα.

Ἄμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐκείνης ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἀνησυχία, ἀνάγκη ἐγένετο νὰ ἐπανέλθῃ ἡ τάξις καὶ ἡ ἐργασία. Ὁ ἰατρός καὶ ὁ φαρμακοπώλης ἐκόλλωσαν πολὺ τὸ μικρὸν κεφάλαιον τὸ καταλειφθὲν εἰς τὴν Μαρίαν ὑπὸ τῆς μητρὸς της· ὅθεν αὕτη ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας της μετὰ ζήλου, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ τοῦ λοιποῦ νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτό.

Μίαν δὲ πρωΐαν, καθ' ἣν, περιστοιχισμένη ὑπὸ τῶν δύο παιδῶν, τὰς ἐδίδασκε νὰ ῥάπτωσι, ῥάπτουσα συγχρόως καὶ αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἤκουσεν αἰφνης τὴν γραῖαν Μαργαρίταν ἀνακράζαντα ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀπορίας.

— Ὑμεῖς εἰσθε, κύριέ μου! ἔλεγε· δὲν μᾶς ἐλῃσμονήσατε λοιπὸν ὅλως διόλου!

Καὶ ἀνοιχθείσης τῆς θύρας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον ὁ μυστηριώδης τῆς οἰκογενείας ταύτης φίλος, φέρων στολὴν τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία δὲν ἐγνώριζε, καὶ πολλὰ λαμπρὰ παράσημα εἰς τὸ στήθος του.

— Ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἔχετε πλέον εἰς τὴν μνήμην σας τὴν μαθήτριάν σας, κύριέ μου, εἶπε μειδιῶσα ἡ νέα.

— Ἐξεναντίας, κόρη μου, δὲν ἔπαυσα νὰ φροντίζω περὶ σοῦ, καὶ ἐλπίζω νὰ σέ τὸ ἀποδείξω μετ' ὀλίγον. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθῃς ἀμέσως μαζί μου. Συγυρίσου ὅσον ἐνδέχεται καλῆτερα διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃς.

— Καὶ : ποῦ θέλετε νὰ μὲ ὑπάγετε, κύριέ μου;

— Αὐτὸ τὸ ἤξεύρω ἐγώ. Σπεῦτε μόνον, ἐντὸς ἑκα λεπτῶν πρέπει νὰ στολισθῇς καὶ νὰ γίνῃς ἄγγελος. Ὁ μικρὸς κεκρύφαλος μὲ τὰς ποικίλας αὐτοῦ ταινίας, ἡ ῥοδόχρους ἐσθῆς, τὸ μαῦρον περίζωμα καὶ αἱ κομφαὶ ἐκεῖναι ἐμβάδες : σῶζονται ἀκόμη;

— Α! κύριέ μου, δὲν τὰ ἐφόρεσα πλέον ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν σὰς ἀπῆντησα, καὶ δὲν τὰ ἐξήγαγον ἐκ τῆς σκευοθήκης αὐτῆς.

— Τόσω καλῆτερα! Αὕτη εἶναι ἡ ἐνδυμασία τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ φορέσῃς. Ἀρχισε λοιπὸν ἀμέσως, τέκνον μου! Σέ εἶπα ὅτι σέ δίδω ἑκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἄκουστε; ὅχι περισσότερα.

Ἐξήγαγε δὲ ἀπὸ τοῦ κόλπου του σάκκον περιέχοντα ζαχαρικά, τὰ διένειμεν εἰς τὰ δύο κοράσια καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ σοβαρότητα πόσον προώδευσαν εἰς τὴν δύσκολον ἐπιστήμην τῆς ἀναγνώσεως. Τὰ πονηρὰ παιδάκια ἦσαν κατ' ἀρχὰς ὀλίγον ἐντροπαλά, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους οἰκειώθησαν τοσοῦτον μὲ τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὥστε ἐπαίζον μὲ τὸν πῖλόν του καὶ ἐπήδων εἰς τὰ γόνατά του, ὅτε ἡ Μαρία ἐξῆλθε τοῦ στολιστηρίου της (cabinet de toilette) ἀπλούστατα, ἀλλὰ χαριέστατα συγυρισμένη.

— Εἶσαι τῶνόντι καθὼς σέ ἤθελα, τὴν εἶπεν ὁ ξένος. Φίλησε τῶρα τὰ παιδάκια σου καὶ τὴν Μαργαρίταν, διότι δὲν θέλω σέ ἐπαναφέρει ἀπόψε εἰμὴ ἐξώρας ὅπως οὖν.

Ἐπρότεινε δὲ εἰς αὐτὴν τὸν βραχίονά του, ἐπὶ τοῦ

ὁποίου ἡ Μαρία ἐστηρίχθη μετὰ πολλῆς συστολῆς· καὶ ὅταν κατέβησαν τὴν κλίμακα, ἡ νέα εἶδεν ὅτι τοὺς περιέμενε παρὰ τὴν πύλην ἄμαξα, ὅχι ὅμως πλέον ἄμαξα δημοσία, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀναπαυστικῶν καὶ κομφῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ πλούσιοι ἄνθρωποι. Ἡ ἄμαξα, διελθοῦσα δρομαίως τὰς λαμπροτέρας τῶν Παρισίων ὁδοὺς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐστάθη ἐκεῖ· ὁ δὲ ὁδηγὸς τῆς Μαρίας, προτείνας εἰς αὐτὴν τὴν δεξιάν, ἀνέβη μετ' αὐτῆς κρυπτὴν τινα κλίμακα· καὶ, ἀνοιχθείσης αἰφνιδίως μικρᾶς τινος θύρας, ἡ νέα κόρη εὗρέθη ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ καὶ λαμπρᾶς συνελεύσεως. Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν συγχρόνως ἐπὶ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὴν ἀνδρός καὶ ἐπὶ τῆς Μαρίας· αὕτη δὲ ἠσθάνθη ἑαυτὴν σφοδρῶς συγκινηθεῖσαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγέμισαν δάκρυα.

— Κόρη μου, τὴν εἶπεν ὁ προστάτης της, ὑπάρχει ἐντὸς τῆς συνελεύσεως αὐτῆς γυνὴ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σέ γνωρίσῃ· εἶναι δὲ ἡ σύζυγός μου, ἔλα νὰ σέ βάλω πλησίον της.

Καὶ ὠδήγησε τὴν νέαν πρὸς γυναῖκά τινα εὐγενεστάτην καὶ ἀγαθωτάτην, ἥτις ὑπεδέχθη τὴν νέαν ἐκείνην μὲ μητρικὴν φιλοφροσύνην, καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὰς χεῖράς της. Τότε ἤκούσθη φωνὴ λέγουσα·

— Ἡ συνεδρίασις ἀρχεται.

Πολλοὶ δὲ ἄνδρες, περιβεβλημένοι στολὴν ὁμοίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐφόρει ὁ φίλος τῆς Μαρίας, ἐκάθησαν περὶ μεγάλην τράπεζαν, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐξεφώνησε λόγον ἱστορήσαντα γενναίας καὶ ἀγαθὰς πράξεις.

« Ἐνομίσαμεν πρέπον, εἶπε, νὰ ἐπισφραγίσωμεν τὴν σειρὰν ταύτην τῶν καλοκαγαθῶν καὶ ἐναρέτων πράξεων, φέροντες εἰς γνῶσιν ὑμῶν τὴν ἀφελῆ ἀφοσιώσιν νέας ὁρφανῆς, ἥτις ἀνέλαβε νὰ γίνῃ μῆτηρ δύο ἄλλων ὁρφανῶν, καὶ θυγάτηρ ἐβδομηκοντοῦτιδος γραίας. Διὰ νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν, διὰ νὰ μὴ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς, ὅχι μόνον ἐργάζετο νυχθημερόν, ἀλλὰ δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ μέρος τοῦ μικροῦ κληρονομήματος τὸ ὁποῖον κατέλειπεν αὐτῇ ἡ μῆτηρ της· τελευταῖον ἀπὸ ἐξ ἡδὴ μηνῶν, ὁ θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἐτι μᾶλλον τὴν καρτερίαν τῆς νέας ἐκείνης κόρης· ἀπασα ἡ παρ' αὐτῆς εἰσποιηθεῖσα οἰκογένεια ἐνόσησεν· ἡ δὲ ὁρφανὴ ἐξήντηλθε τὰς δυνάμεις, τὴν ὑγείαν καὶ τοὺς πόρους της διὰ νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀσθενεῖς της, καὶ δὲν ἀπειπίσθη ἀπὸ τὴν μακρὰν ταύτην καὶ ἐναγώνιον συμφορὰν. Ὅθεν, κύριοί μου, ἐπὶ τῇ συστάσει τοῦ περιφανοῦς ἡμῶν συναδέλφου, Γεωργίου Κυδιέρου, θαρρῶντως προτείνομεν ὑμῖν νὰ ἀποδώσετε βραβεῖον τρισχιλίων φράγκων εἰς τὴν Μαρίαν. »

Χειροκροτήσεις ἀντήχησαν καθ' ἅπασαν τὴν αἵθουσαν· ὅλοι ἠγέρθησαν διὰ νὰ ἰδῶσι τὴν νέαν κόρην καὶ αἱ γυναῖκες ἔρριψαν εἰς αὐτὴν τὰς ἀνθοδέσμας των! Ἐνῶ δὲ ἐκείνη, δακρύουσα ὑπὸ κατανύξεως, ἐνόμιζεν ὅτι ὀνειρον εἶναι τὰ ὁρώμενα καὶ ἀκουόμενα, ὁ μέγας ρυσιολόγος, λαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν πρόεδρον, ὅστις ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὴν τὸ βραβεῖον, τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἀνεδείχθη ἀξία.

— Ὁ κύριέ μου, εἶπεν, πόσον μέ κατεστήσατε εὐτυχῇ!

— Κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἀνὴρ, αὕτη ἡ ἡμέρα εἶναι μίξ τῶν ὠραιότερων τῆς ζωῆς μου!

Περαιωθείσης τῆς τελετῆς, ὁ Κυβιέρος παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν χαριεστάτην κόρην, ἣτις ἐγευματίσεν μετὰ τῆς οἰκογενείας του· τὸ δ' ἐσπέρας, ἐνῶ ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ ἐκεῖνη, τὴν ἐνεχείρισε μικρὸν πράσινον χαρτοφυλάκιον, εἰπών·

— Ἐδὲ πάντας πέντε χιλιάδας φράγκων ἐκ τῶν δεκαπέντε χιλιάδων τὰς ὁποίας σὲ κατέλιπεν ἡ μήτηρ σου ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας, ἐπεφόρτισε νὰ σὲ ἀποδώσω τὸ ποσὸν αὐτὸ, ἐκτὸς δὲ τούτου, θέλεις εὖρε ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ καὶ διάταγμα, δι' οὗ σὲ προσδιορίζεται ἐτησίᾳ σύνταξις χιλίων διακοσίων φράγκων ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου Βασιλικοῦ ταμείου. Βλέπεις, Μαρία μου, ὅτι ἡ φιλοπονία, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐλεημοσύνη δὲν μένουσιν ἀβράβευτοι. Ἰπαγε τώρα καὶ μὴ λητμονῆς νὰ ἐρχεσαι κατὰ πᾶσαν δεκάτην πέμτην ἡμέραν, τὴν κυριακὴν, ἐδῶ διὰ νὰ γευματίζῃς μετὰ τὴν κόρην μου, μετὰ τὴν γυναῖκά μου καὶ μετὰ ἐμέ.

Σὰς ἀφίνω νὰ φαντασθῇτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἡ Μαρία οἰκαδε! ποῖται εὐλογίαι ἐξηλθον ἀπὸ τῶν γηραιῶν χειλέων τῆς Μαργαρίτας, καὶ μετὰ πόσῃν εὐλάβειαν ἅπαντα ἡ εὐτυχὴς αὕτη οἰκογένεια προσνυχήθη τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν Θεόν!

Τὴν δ' ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἣτις ἐφαίνετο ἀκόμη ὄνειρον εἰς τὴν Μαρίαν, ἡ νέα αὕτη κόρη ἐργάζετο πλησίον τοῦ παραθύρου της· ἀλλὰ, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ ἀνάμνησις ὧν ὅσα τὴν συνέβησαν τὴν προτεραίαν ἔφερε πολλὰς εἰς τὴν ἐργασίαν της διακοπὰς, καὶ ὁ νοῦς της ἐπλανᾶτο εἰς μακρὰς καὶ ἡδεῖας σκέψεις, ὅτε αἰφνης οἱ ὀρθαλμοὶ της, οἵτινες περιήγοντο ἀσκόπως τῇδε καὶ ἐκεῖσε, προσηλώθησαν εἰς τὴν ἀντικρὺ οἰκίαν. Διότι ἐξήρχοντο ἀπὸ αὐτῆς ἱερεῖς ἀπύχοντες νεκρὸν, κατόπιν δὲ ὠδεύε νέος τις θρηνῶν ἀπαρηγόρητα! . . . Ὁ δυστυχὴς παρέπεμπε τὴν μητέρα του εἰς τὸν τάφον. Ἡ Μαρία δὲν εἰμπόρετε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, καθότι ἠσθάνθη οἶκτον καὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν θλίψιν τοῦ νέου ἐκείνου, ἐνθυμηθεῖσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἶχεν ἰδεῖ καὶ αὐτὴ ἀπαγόμενον τὸν νεκρὸν τῆς μητρός της.

Εἴτε ἐκ τύχης, εἴτε διότι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν οὕτω, ὁ νέος ὑψώσας τὴν κεφαλὴν εἶδε τὰ δάκρυα τῆς νέας καὶ ἐνόησεν ὅτι τὸν λυπεῖται· ἡ δὲ ἀπροσδόκητος αὕτη συμπάθεια, κατέστησεν ὀλιγώτερον ἀρόρητον τὴν ἀδυσώπητον αὐτοῦ θλίψιν, διότι ἐστοχάσθη ὅτι δὲν εἶναι ὅλως διόλου ἐγκαταλελειμμένος ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἔρημον δωμάτιόν του, ὅπου δὲν εὗρε πλέον τὴν μητέρα του, ἀνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὴν Μαρίαν, ἣτις ἐργάζετο, φωτιζομένη ὑπὸ φανοῦ καὶ ἔχουσα περὶ αὐτὴν τὰ τέκνα της καὶ τὴν Μαργαρίταν.

Μετὰ παρελευσιν ἐνὸς μηνός, ὁ Κυβιέρος ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν προστατευομένην του. Ἐξερχόμενον δὲ,

νέος τις εὐειδὴς καὶ μελανείμων τὸν περιέμενε πλησίον τῆς ἀμάξης του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριέ μου, εἶπεν, ἀλλὰ ἤθελον νὰ ἀξιωθῶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ σὰς ἀμυλῶσω περὶ ὑπαθέσεώς τινος ἀρρώστιας τὴν κυρίαν Μαρίαν.

Ὁ Κυβιέρος τὸν εἶπε ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἀμαξίαν του καὶ νὰ καθῇ πλησίον του. Ὁ δὲ νέος τὸν διηγήθη ὅτι ὀνομάζεται Φίλιππος Τ . . . , ὅτι εἶναι ἐργάτης εἰς ἓν τυπογραφεῖον, ὅτι ἠγάπα τὴν Κ^α Μαρίαν καὶ ὅτι ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ.

— Δὲν εἶμαι ὅλως διόλου ἄπορος, εἶπεν, ἔχω μικρὰν πρόσδον χιλίων φράγκων καὶ κερδίζω ἀπὸ τῆς ἐργασίας μου ἑπτὰ φράγκα τὴν ἡμέραν. Τελευταῖον, διάγω βίον χρηστὸν καὶ δὲν στερεῶμαι ἀνατροφῆς. Ἡ Κ^α Μαρία θέλει ζῆται εὐτυχὴς μαζί μου· τοῦλάχιστον θέλω προσπαθῆσαι παντὶ σθένει νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῇ.

Ὁ Κυβιέρος, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Μαρίαν,

— Νέος τις, τὴν εἶπεν, ὁ καταντικρὺ τῆς οἰκίας σου γείτων, μ' ἐλάλησε τώρα περὶ σοῦ.

Λαμπρὸν δ' ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς παρειὰς τῆς νέας κόρης.

— Ἰδοὺ καλὸς δι' αὐτὸν οἶωνός, ἐπρόσθεσεν ὁ φυσιολόγος· εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ζητεῖ νὰ σὲ νυμφευθῇ.

— Φίλτατε προστάτα μου, ἀπήντησεν ἡ Μαρία, συνελθοῦσα ἀπὸ τὴν ταραχὴν της, μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν, ἡ πρότασις ἀνθρώπου τιμίου, ὅστις ζητεῖ νὰ με καταστήσῃ σύζυγόν του, καὶ ζητεῖ τοῦτο δι' ὑμῶν, εἶναι βεβαίως ἐντιμωτάτη δι' ἐμέ. Πλὴν πρὶν ἀπαντήσω, ὁρεῖλω νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις τινὰς, ἡ μᾶλλον, ἀφοῦ με ἀκούσετε, θέλετε ὑμεῖς ἀπαντήσῃ ἀντ' ἐμοῦ.

Ὁ πατήρ μου ἀνῆκεν εἰς μικρὰν ἐμπορικὴν οἰκαγένειαν, ἡ δὲ μήτηρ μου ἦτο κληρονόμος ἐνδόξου ὀνόματος, ὥστε ὁ γάμος αὐτῶν ἐτελέσθη παρὰ τὴν ἀμοιβαίαν τῶν γονέων θέλησιν. Ἐντεῦθεν οἱ δύο ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐπαθον πολλὰς θλίψεις καὶ πικρὰς δοκιμασίας, εἰς τὰς ὁποίας ἀμφοτέροι ὑπέκυψαν· καὶ ἰδοὺ διατὶ εἶμαι ὀρφανὴ καὶ μόνη εἰς τὸν κόσμον! Ἀλλὰ, καὶ ἐγκαταλελειμμένη καὶ πτωχὴ, δισταζῶ, κύριέ μου, νὰ ὑπανδρευθῶ ἀπλοῦν ἐργάτην. Ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον, θέλω ὑπερνικήσῃ τὸν δισταγμὸν μου αὐτόν. Εἰπέτε με, τί με συμβουλεύετε;

— Θέλω ἐπαναλάβει κατὰ λέξιν τὴν συνομιλίαν μας εἰς τὸν Φίλιππον· καὶ αὐτὸς ἂς ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ ζητήματος.

Ἰπῆγε δὲ τῶνόντι καὶ διηγήθη ταῦτα πάντα εἰς τὸν νέον, ὅστις τὸν ἤκουσε κεκυφώς.

— Τί ἀποφασίζεις λοιπόν;

— Κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, παρακαλέσατε τὴν Κ^α Μαρίαν, νὰ προσμείνῃ δύο ἔτη, πρὶν σκεφθῇ περὶ ἄλλου γάμου. Τὴν ζητῶ τὴν χάριν ταύτην, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου καὶ τῆς ἐδικῆς της μητρός, αἵτινες ἀμφοτέραι μᾶς θεωροῦσιν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐντὸς τοῦ διαστήματος τούτου θέλω ἀποκτήσῃ κοινωνικὴν θέσιν ἀξίαν αὐτῆς.

Ὁ Κυβιέρος ἀνέβη πάλιν τὰ τέσσαρα πατώματα

τοῦ καταλύματος τῆς Μαρίας καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν γράφω) δύνασθαι σήμερον διεξημευεῖσαι πᾶσαν ἱερογλυφικὴν γραφὴν ἀλανθάστως, καὶ οὕτως ἀνέγνω

— Τώρα, κύριέ μου, εἶπεν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐσκέφθῃ μικρὸν, θέλω ὑπάγει μόνῃ μου νὰ δώσω τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὸν Κ^{ον} Φίλιππον. Ἡ δὲν νομίζετε τῶντι ὅτι θέλω κάμει καλὰ νὰ δεχθῶ τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν με προτείνει ἄνθρωπος ἔχων τοσοῦτον εὐγενῆ καρδίαν;

Ἡ Μαργαρίτα ὑπῆγε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Φίλιππον νὰ προσέλθῃ.

— Κύριέ μου, τὸν εἶπεν ὁ Κυβιέρος, ἰδοὺ ἡ ἀρξ-βωνιαστικὴ σας. Ὁ Φίλιππος δὲν ἔδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὰ βλέφαρά του, καὶ τοὺς εὐφροσύνους ὀλολυγμούς, οἵτινες ἐπίεζον τὸ στήθος του.

Μετὰ τρεῖς δὲ μῆνας, ὁ γάμος ἐπανυγυρίσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κυβιέρου. Καὶ σήμερον ὁ Φίλιππος εἶναι εἰς τῶν ὀνομαστοτέρων καὶ πλουσιωτέρων τῆς Γαλλίας τυπογράφων. Ἡ Μαρία τὸν συνέδραμε πολὺ εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους κατέβαλε πρὸς ἀπόκτησιν τῆς περιουσίας ἐκείνης. Εἰς δὲ τὴν αἰθουσαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς ὑπάρχει λιθίνη τοῦ Κυβιέρου προτομὴ καὶ ἀνθοδέσμη μαραμμένη. Ἐἶναι ἄρᾳ γε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οὐδέποτε κυττάζει ἄνευ ζωηρᾶς συγκινήσεως τὴν προτομὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἀνθοδέσμη;

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΠΕΡΙ ΟΒΕΛΙΣΚΟΥ ΚΑΙ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΩΝ.

(*Ἰδε Φιλ. 25.)

Ἀμφιβάλλομεν ἂν μετὰ τὰ προεκτεθέντα περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Πελαγονικῶν χειρογράφων, μένωσι πολλοὶ ἀναγινώσται ἔχοντες βοηθείας ἀνάγκην ὅπως ἐκτιμήσωσι καὶ τὰ περὶ ἐξηγήσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Αἰγυπτιακοῦ Ὁβελίσκου ἐν τῷ ἀριθμῷ τῆς 20 Ἰανουαρίου 1851 τοῦ Τηλεγράφου τοῦ Βοσπόρου δημοσιευόμενα καὶ φοβούμεθα μὴ φανῶμεν οὐ μόνον περιττολογοῦντες, ἀλλὰ καὶ ἀξιόμεμπτοι προσέτι καθ' ὃ ἐνδιατρίβοντες εἰς τὰ περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ὁ ἀμφιβάλλων. Καὶ ὅμως ἅπαξ προσαγαγόντες τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη, θὰ τὸ πίωμεν μέχρι τῆς ἐσχάτης ἰλύος του.

Κατὰ τὴν διατριβὴν ἣν ἐδέχθη νὰ καταχωρήσῃ ὁ Τηλέγραφος, ὁ πανευδαίμων θνητὸς εἰς οὗ τὰς χεῖρας, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, περιῆλθον τόσα τεράστια χειρόγραφα, ὧν ἐν καὶ μόνον ἤρκει ὅπως δοξάσῃ τὸν αἰῶνα ἐν ᾧ εὗρέθη καὶ τὸ ἔθνος παρ' ᾧ διατηρεῖται, ὧν ἕκαστον εἶναι μυριοβίβλου βιβλιοθήκης ἀντάξιον, αὐτὸς κέκτεται καὶ, οὐχὶ ἐν, ἀλλὰ ἐπὶ διάφορα ἀρχαῖα συγγράμματα, περὶ ἱερογλυφικῶν πραγματούμενα. Ταῦτα πάντα ἐξεοτήθισεν ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῶν ἐπὶ δεκαετίαν ὀλίγη, καὶ ἐγένετο κύριοχος τῆς τῶν ἱερογλυφικῶν γνώσεως, ὥστε καὶ ἄνευ τούτων (τῶν χειρο-

γράφων) δύνασθαι σήμερον διεξημευεῖσαι πᾶσαν ἱερογλυφικὴν γραφὴν ἀλανθάστως, καὶ οὕτως ἀνέγνω τὸν Ὁβελίσκον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλανθάστως καὶ χωρὶς οὐδεμιᾶς ἀπορίας, ἥ, ἂν τῷ μένῃ ἀπορία ἀκόμη, αὐτὴ μόνον εἶναι ποῦ κρυβήσονται τοῦ λοιποῦ οἱ ματαιόσχολοι τῆς Δύσεως ἄνδρες, οἱ Σαρπολίωται, καὶ οἱ Ῥοσελῖται, καὶ οἱ Σεῦφγάρθοι, καὶ οἱ Λέτροτες διότι οὔτε τις δύναται εἰπεῖν ἡμῖν τῶρα ὅτι οἱ κόποι αὐτῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν οὐκ ἀπώλοντο ἐν τῇ ματαιοπορίᾳ αὐτῶν, εἴτε ὁ τῆς Ῥοσεῖτης μέλας λίθος, οὐδὲ ὁ Φλαμίνιος ὀβελίσκος δύναται θεωρηθῆναι ὡς βάσις, καὶ τοῦ Ἑρμαπίωνος ἡ μετάφρασις εἶναι πλάνη.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις ὅτι ἡ ἐκστήθις τῶν ῥηθέντων χειρογράφων ἦτον κατόρθωμα εὐκολον καὶ πάσῃ διανοίᾳ ἐφικτόν. Δὲν γνωρίζομεν μὲν τὸν ὄγκον αὐτῶν, βιαζόμεθα ὅμως νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, ἂν ὁ Ἀριανὸς σύγκειται ἐκ τρισέκοντα τόμων, ταῦτα πρέπει νὰ σύγκεινται τοῦλάχιστον ἐκ τρισχιλίων. Ἰδοὺ διατί: Ἡ μέθοδος τοῦ ἀναγινώσκειν τὰ ἱερογλυφικὰ δὲν εἶναι ὁποῖαν τὴν λέγουσι τῶν ἀνδρῶν τῆς Δύσεως τὰ ἄρρητα ῥήματα, ἀλλ' ἐντελὴς ἄλλη: Τὰ σημεῖα δὲν εἶναι φωνητικά, ὡς τὰ ἡμέτερα γράμματα, ἢ ἰδεογραφικά, ὧν δηλαδὴ ἕκαστον ἐμφαίνει ἐν πρᾶγμα ἡ μίαν ἰδέαν, ἀλλ', ἂν ἡ λέξις μᾶς ἐπιτρέπεται, ἐννοιογραφικά, δηλαδὴ ἕκαστον παριστᾷ μίαν ὁλόκληρον ἐννοιαν, ἢ μίαν φράσιν. Καὶ τί λέγω μίαν; δεκαεὶ ἀντὶ μιᾶς, κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὰ συμπλέγματα. Καὶ μεγάλην μεταβολὴν λαμβάνει ἡ ἐννοια εἰς τὴν θαυμασίαν ταύτην γραφὴν ὡς ἐκ τῆς προσαλλήλου θέσεως τῶν σημείων καὶ τῆς προσθαφαιρέσεως ἐνός ἐξ αὐτῶν. Οἶον ὅταν παρίσταται ἀνὴρ, καὶ παρὰ τὴν κνήμην αὐτοῦ κάρθαρος καὶ ὑπὲρ τὸν κάρθαρον ὄφρις καὶ ἐπὶ τοῦ ὄφρεως κύκλος, καὶ παρὰ τῷ ὄφρει πρίων, καὶ ἐπὶ τῷ ὄφρει χεῖρ σκῆπτρον φέρουσα, τότε ἡ παράστασις σημαίνει: Ἐκρανέθη ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ. Ἄν ὅμως εἰς τὴν παράστασιν ταύτην προστεθῇ ὀφθαλμός, τότε σημαίνει: Καὶ ἡγάπησεν αὐτὸν ὁ παντεπόπτης, καὶ πάντα ἐδωρήσατο αὐτῷ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ, καὶ διεξήρανε τὴν γῆν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν κράτει καὶ δικαιοσύνῃ!! Ἄν λοιπὸν ἕκαστον σημεῖον μεταβαλλόμενον ἐν ἐκάστῳ συμπλέγματι μετέβαλλε τὴν ἐννοιαν, ἔπεται ὅτι τόσα σημεῖα ἢ τοῦλάχιστον τόσα συμπλέγματα ὑπῆρχον ἐν τῇ γραπτῇ ἱερογλυφικῇ γλώσσῃ, τόσα συμπλέγματα εἶχον νὰ ἐξηγήσωσιν οἱ συγγραφεῖς οὓς ἀνεκάλυψε καὶ ἀπεστήθισεν ὁ νέος ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὁβελίσκου, ὅσας ἐννοίας δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἡ γλῶσσα. Τόσας δὲ ἐννοίας πᾶσα γλῶσσα δύναται νὰ ἐκφράσῃ, ὅσους λογικοὺς συνδυασμοὺς ἐπιδέχονται αἱ λέξεις αὐτῆς διότι καὶ μία λέξις ἐκφράζει ἐννοιαν, καὶ εἰκοσιεπτὰ ὡς εἶδαμεν εἰς τὰ ἀνωτέρω παράδειγμα, καὶ ἑκατὸν, καὶ χίλια. Ὅστις δὲ θέλει νὰ ἐννοήσῃ εἰς πόσας ἐννοίας δύνανται νὰ συνδυασθῶσιν αἱ λέξεις γλώσσης τινός, ἅς ἐνθυμηθῇ ὅτι τὰ εἰκοσιτέσσαρα μόνον γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου δύνανται κατὰ μαθηματικούς ὑπολογισμοὺς νὰ συνδυασθῶσι κατὰ ἑξακοσίας χιλιάδας τρισεκατομμύρια,